نه ، ته مې هېره نه وې

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پيژندنه

د کتاب نوم : نه ،ته مې هيره نه وې

ويناوال : عبدالغفور لېوال

د پشتی طرح اوډيزان: محبوب(شريفی)

خپروندوی: ميوند خپرندويه ټولنه کابل

ټيلفون: ۰۷۰۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډيزاين: ذبيح الله(رامين)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: ميوند مطبعه

د انتيرنيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دین دې له ماوا خیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما وا خیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تاته دومره درنږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غړیږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پو هیږې جادو ګرې
نور له ژونده جدا کیږم
له دې وروسته ستوري شماره
په آسمان کې پیدا کیږم

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه و لاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنیا نه ولاړ شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځایه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
یو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنیا کې ځومره شور دی

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شین غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلی
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی راکړه چې یې ښکل کړم
دخوارې وطن په شانې

جادوګرې جادو وکړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو وکړه
مادې غیرې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدáکې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څومره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخي جهان مې پریښود

وری- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادېږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کرلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیټی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښې
پرېږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه در سته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستار ترنګيږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه يم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تابې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شيبه مينه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زما پر تټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وريدله
اې!
دې ماشوم بيا درته غوږ کې څه ويل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګيلې تا ته کوي
پام کوه!
داليونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچويلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتيا ووايه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پانې په څېر وريږديدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتيا خوره وه
او ما وتا دخپلې مينې لاره ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزۀ موو کړ
چې ستا د ښکلي غېږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يــوڅــوک دې پــه ســنــدرو او پــه ويــر يـــادوي
مــريــد دی پــه حــلــقــه کــې نــوم د پــيــريــاد وي

د زلــفــو پــه تــړلــو مــوڅــوک کــــلــه نــــازوي
زمــــوږ د جــنــــون نــښــې پــه زنــځــيــر يــاد وي

زمـــا د لـــمـــدو ســتــرګــو مـــاتـــې ماتې آيــيـــنـــې
دويـــنـــو ، اوښـــکو مـــنـــځ کـــې ستا تـصوير يادوي

چې زړونــه رانه يو سي خپل ښايست ته شي مغرورې
چــې زړونـــه مــو رامـــات کـــړي نـــو تـــقـــدير يادوي

د يـــارد نـــامه تـــوري مـــې سـلګــيو کـــې ماتيـږي
دا څـــوک پـــه دې دنـــيا کـــې مـــافـــقـــيـــر يـــادوي

ليندی۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی یمه ستړی

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرودسکو په ټولو لو بوخته
ستاملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مینې ته ګناه وایولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنیاد مونه ډک
سیند بنیاد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وایه عشقه ستا شلیدلی ګریوان
خپل ببر سر
او زما دمینې اوښکې چېرې یوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه یم چې مینه وکړم
لکه آدم د خپل هابیل او قابیل
د شخړو سیل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهریو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مینه نه پېژني
خو په مینو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه داسې حاá کې
وایه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووایم؟
او له ژوندون څخه دا ستړی بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحید عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې یو ځل خو شاته ګوره
ښایي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډوá له هر یو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وینه غور ځنګ وکړي
ته چې څپلیو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چیانو شاز لمیه میره!
هره شیبه مې ستا خندا یادیږي
چې مرور شې بیرته وګرځیږي
زما دې هغه ښکلې ادا یادیږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې یو ځل خوشاته ګوره
ښایي یو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وریږي
ښایي یو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پریو تل ګرونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټوá به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
موږ دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څو مره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې موږه دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بد مرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بد مرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وینو و مینځي
له ویرې څخه؟

۵ مرغو می ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مسافریم خو غریبه ته یې

((خپلی ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مسافر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړلá
له اوو سیندونو او اوو غرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلار ځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیوری شته
نه توري زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو ورمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډیر خوښېده
زما اوږه تشه ده
ستا توري زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکا نه لري
نه کابل جان شته نه یې د ننګ اسما یې
نه یې ځېږه هوا چې ستا د غېږې عطر لري
دلته د هسکو ښیښه یي ما ښیو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسا پریم او غریبه ته یې
خو اشنا زه در څخه لیرې نه یم
زه خو اوس هم لاستا په زړه کې اوسم
له دیوالونو سره مه غږیږه
خپلې ګیلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنیا څخه هم ولاړشی
ستا له زړه نه، نه ځې.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهیږم چې یادیږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپو کې ځراغ بلوي
هو ! زه پوهیږم چې یادیږمه دې
زه ستا په پاکه او سپیڅلې مینه ښه پوهیږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکاریږم
نور د ځوانۍ خوبونه وینې، خپلو سترګو ته او به ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه و باسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شپبو شپبو له ځان سره یوازې او سم
ستا تصویر ونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
او س خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړ کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له خولې څخه شعرونه وايې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيلېږي او په بل ختمېږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

توسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیــــګاه دوه پـــربښـتـــې وې مـــقــررې دلـته راغلې
د اســتا له ښــکلـو ســترګـو نه کوترې دلته راغلې

قـــسـم جـانـانـه ټـولـه ورځ مـې زړه کـې ګـرځـيدلې
چې نـيـمـه شـپـه دې وکـړلـې وزرې دلـتـه راغـلې

پـه شـنـو سـترګـو يې ستا د تورو سترګو غلا کوله
يـو دوه د پـرنـګـيـو جـادو ګـرې دلـتـه راغـلـــې

د عــشــق لــه پـيـغـمبر سـره د سرو کفارو جنګ و
بـيـګاه د مـلايـکـو څـو لـښـکـرې دلـتـه راغلې

سـلګـۍ سـلګـۍ اسـرې لکـه افـغـانـې مهاجرې
داســتا د سـترګـو جـنګ نـه مـرورې دلـته راغلې

پـرون دې دلـپوا á د غـزلــونـو کـتـاب لــوســتی
خـبـرې دې خـــوږې لـــکه ســندرې دلــته راغـــلې

۱۷مارچ۲۰۰۴تو سن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسافر یم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیرا وله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډ یو شرنګا اورم
ستا له ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
 ته مې هېره نه وې
ته مې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دونه لا ، له تاسره وو
خوخدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وریده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلي وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
 ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
 اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په یاد وې، ته مې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډیوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړیم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به یو سپین کاغذ وي
ما غوښتل شعر ولیکم
نه شعر مې نه لیکه همداسې ناست وم
یوازې سپینه پاڼه
زه پوهیدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه لیکلي وي پرې
خو پاڼه سپینه ده یوازې یې په سر کې دې یو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱-مې-۲۰۰۴ ټوسن-امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډیوې سره نجلۍ
آسمان نه پریوتلې وه ډیوې سره نجلۍ

د سپین کمیس ګلان یې د مظلومو وینو څاڅکي
ملنګه وه، سپېڅلې وه ډیوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافیل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا ویشتلې وه ډیوې سره نجلۍ

یو روڼ ستوری را پریوت، خلکو ولیده له ورایه
همدغلته لویدلې وه ډیوې سره نجلۍ

د کلي ملایانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډیوې سره نجلۍ

یو څو لیوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډیوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شیبه د ژوند څېره بدلیږي
هره شیبه د مرګ په لوري یو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لیږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپینه واوره زما پرسرا شیندي
یوازیتوب
یوازیتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
یو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه یوازې بد بیني زده کړې
هرڅوک یو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه یمه
هرڅوک چې زه نه یم دوزخ دی زما
زه چې یوازې پیدا شوی یم یوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا یوازې درومم.

۱۱-2004-جون توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004 /29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پایښې مې به وهلې
بیل مې په پوله ښخ کړ
او د لیښتي رنو اوبو کې مې لاسونه پریولل
د جوارو لوی پټي ته ځیرشوم چې مې ته ولیدې
په شنه ګیډۍ کمیس دې سپین ګلا باتون مات کړي
او د پاولیو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښایسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصېږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپینو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سږکاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکارېږي
زما تاوده لاس کې دې سپین لاس خولې دی
بیګاه دې بیا ژړلي؟
په ټیلیفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د ستړیا نښې له ورایه وینم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو لیدای
ژوند زما او ستا ترمنځ دیواá جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مینې ته اور را شیندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوينس کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چاته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشوندو ناځي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو ييه
ما له ځنګله سره نفس و يو ست او ځان مې شين کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې و غځيده
ماله ځنګله سره څو شپې تيرې کړې
او د کوچني سيند له سندرو سره و بهيدم
ما په ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سيږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغيو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته ليوه او غزاáدواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دويرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شيشکې ناځي
شپه په ځنګله کې ستورې يو يو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د ډنګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزمو بیه
اوته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شرکنده باران وریږي

ځنګل - کوز اډیلفې مریلند ۲۰۰۴ سپتمبر -

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا یوې جلوې ته له ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خیر دې که مې تن شو اور

ځان نه یم راغلی او سفر مې تر خپل ځانه دی
ستا د مخ رڼا ته د دې لارې لوغړن شو اور

مړه خاوره ویده وه خوچې تاورته تش وکتل
وینښه شوه خوپوه نه شوه چې څنګه پرې وطن شو اور

ګل په خندیدو کې ستا د حسن نښه راوړله
ماته مې په ځان کې دغه خیرې پیرهن شو اور

تانه یې رڼا زده کړه او مانه تا ویدáاو سوز
ځارشه زموږ له مینې نه چې دومره برخمن شو اور

دومره مې در واخله چې خیرن خلک مې نه ویني
ماته خو په دې دنیا کې دغه شان بودن شو اور

۳۰ وږی1383مریلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې دبیا لیدو ارمان یې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پریوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازیګر به مې همیش په زړه وي
چې پر سبا یې زما سفر پیلېده
زه ستا دکور په لوېه خونه کې ناست
او ستا دتود غږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تا راته وویل چې:

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او موږ به چا ته پرېږدې؟

مګر داژوبله او یتیمه پښتو چا ته پرېږدې؟

یوه ورځ تا را ته ویلي وو چې:
(فخر شاگرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حیران یم چې زموږ فخر به چا ته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وایه
زموږ د پوهې پیغمبره وایه
که ستا د تللو نیت و

ولې دې موږ ته دومره مینه راکړه
موږ خو ویده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وینه راکړه
دا وینې زلمیان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو یې مشر د دستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نیمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاá فرهنګ - به څوک ولیکي
دا د -اټک - لانجه به څوک وڅیړي
دستر پښتون نیکه به څوک پېژني
زما د تاریخ دهسک له لمرسره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پریوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته یې وکړې
یوازې ته
یوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

دسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنگټن دي سي

تصوير

ستا رالېږلی تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلی تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونی !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوټ عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصویر سره دې ژاړم
د خوب او خیاá له تور او سپین تعبیر سره دې ژاړم

دا تاراته ویلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه یې د یادونو له زنځیر سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاویز کړه ګرځومه یې په غاړه
له پیر سره دې ژاړم له فقیر سره دې ژاړم

بس تاکې چې اوسیږم لیونی یمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له ویر سره دې ژاړم

برخلیک دې دی چې خپله مینه خښه کړې په خپله
لیواله بد قسمته له تقدیر سره دې ژاړم

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تو به مې کړې وه چې ماته شـــــوه تــــوبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومــــره ګــــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مساپر وم، دلتــــــه راغــــــلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مــــې راوړ درته
جا نانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــــې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويــــــل زمــــــا قـــاتــله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مـــــې وکـړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريــــــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکــــــــړه

ليندۍ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندرکې دځونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژá

او زمکه ریږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوá خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوá
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدá
ځکه اوá یې زلزلې ته کټ کټ وخندá او وروسته مړه شوá

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شين و
چا څه ونه ويل
د ځپو غږ کې چيغې ډوبې شوې
خنداوې پراوبولاهو شوې.
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګوري
خو شپه تياره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهيګير
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو د خيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختو کې د مړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر زمکه خلک ډير دي
څوک يې په جنګ څوک يې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لا ندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پو هېږي
چې مرګ د کونډو يتيمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شوá
د مرګ غميزه لا ژوندۍ ده
د هندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهيږي.

* * *

يو ليونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختيو منځ کې
او ليونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
ليوني وژړá او ويې خندá
او بيا يې داسې وويل:
په دې دنيا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځيني خلک به د ځينو خلکو وينې غواړي
دا دی طبيعت ورسره مرسته وکړه
طبيعت د ېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودريږي ....
ليوني وژړá او ويې خندá
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري
انديانا-متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه

خو شيطان دانه مني وايي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شيخ نه د شيطان منمه

د خدای بنده يم بس د خدای منم

او مينه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
انديانا- متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

بیا د دیوانو په سرونو کې چینجي ښوریږي

او بشریت په خپله سپینه تنده لاهم د جګړې داغ لري

د انسانیت د پیدا ینبت له ورځې

زموږ تاریخ د د وو سترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

یو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغیو طوق د دغو شیطانانو

په لاسو کې ایښی

د غلامۍ شیطان د عدáبو ړبو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

قیامت به راشي خو حیران یم چې زموږ غاړې به

د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدایه ځنګه ورشي؟!!

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ځوک چېرې هم داسې نـــــاروانـــه کــوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه وا لانه کــوي

دومره دې بر فرق دی ستا د سترګواو د خلکو تـــرمنځ
خبرې تهٔ کوي خو هیڅ ځوک يې ادا نـــــه کـــوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځـــــان ځه ووینې
چې تصویر نه وی آیـــــینه چـــا تـــه خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و وینې
دغه میـــن مـــــا شو مـــان هیڅکله ګناه نه کوي

وايي مـــرګ سخت دی روح له تنه جدا کیږي مګر
ما دوطن بـــــيلـــــتون لیدلی هیڅ پروانه کوي

۲۸- وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امریکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویرونه

که

هندارو تصویرونه ساتلای

مورِ به خپل اووم نیکه هم لېدلی وای

او اوس به تهوá پوهېدو

چې د دارا او سکندر آیینې څه ډوáوې

او د جمشید په جام کې څه ښکارېدá

یوازې

که هندارو تصویرونه ساتلای

نور به بې روحه تاریخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

مورِ به آدم ته د حوا لومړی موسکا پېژندې

او په بېړۍ کې به له نوح سره یوځای ګرځېدو

ما به آتن کې له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نیم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسې دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

مورې به لیلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وږá کیږي لا تر کله د هغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیاده چېرې پته؟

مورې خویې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیوري وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم داخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هندارو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کې ویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته د هغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما د معشوقې د ښکلو سترګو په څیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زما له وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

او زه به هم ژوندی وای

خو که هندارو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه درته یو راز ووایم

له سلوزرو کلو ډیر تیر یږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصويرونه تښتي؟

ماته مې اووم نيکه کيسه وکړله:

چې په هنداره کې شيطان وکتل

او بس همدغه شر ميدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته ووايم خندا به در شي

که تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

موږ به ځانونه د بيزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو دبیلولو لپاره دیوه نوي میتود کا رونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستا ن ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کاá د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګتن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومیږي په دې فلم کې د بامیان دسترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر څنګه یې په سیمه کې ددرییم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په مانۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره کېدá په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهاá یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرواړونو خاورو لاندې آرام و غځېږه
لا((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته وینې
لاشغهار د غشیو خیژی لا ګوربت زخمي دی
او د((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي اوریدلای ستا د سترګې ډ برینی سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د((براهې))ګردونه مینځې د((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر موږه لمر د تور دجاله کوره خیژي
لاستا ددواړو تند یسونو له سوغاړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د((ساک)) د پا چاښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کی یې د سرو زرو له تاج څخه هډو کي تش کړه
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لاله سیندو یاله آمو څخه اوښتی نه دی
لاخو د ساک د لور د ګڼ کمیس پا ولې شرنګیږي
او لادستر نورستان((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانیو د قمې زرین لاسوندې بریښي
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپیرې دي سینګار یې کوي
څوک یې باولۍ، څوک یې والۍ څوک یې پېزوان سموي
څوک یې په هسکه سینه بږدي د ((سات د یوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې څوک یې نن را نه هډونه له سیندو تیر نه کړي
یا خویې غله د لاجورد و له آمو تیرنه کړي
زه هم پوهیږم زړه مې ریږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خروارونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې ګانې و ساتم
بودا ویده شه
ته خوښه خبر یې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له((ارک هنډ)) څخه ورها خوایې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیڅکا مې ببرته راوست د باګرام مانۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کليو پاترا) به دنيل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشيل) به راشي د (زييوس) پيغام به راوړي طلايي بگۍ کې
او سکندر به خپل زرين تاج ستا پښو ته کيږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پيغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پيغلې به گاڅونو ته نڅيږي له لنډيو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هيندوکۍ راڼۍ به ناڅي د خيبر اتڼ ته
سمر قندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هيندو کڅ به له پامير سره پيالې کړنگوي
بیا به نو تا را ويښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو دتيارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پينځم کالá د اپريل يوويشتمه
واشنگټن ښار-امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغونې بڼه

اپه ګان: د افغان لرغونې بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په شهزادګۍ الینو مین و.
الینو (الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار (الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې څواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یې دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي څواکمن په مانادہ، چې زرینې مجسمې به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیڅکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) يانې نيکمرغي او(مايي) يانې مورڅخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.

ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.

کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځي
(مرکزونه).

هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد دځرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
دمينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک د سماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایزده ولې
دکوز کلي په زلمیو باندې ګران یم

ما ته راز ددوی مالوم دی
یو دخان په لور مین دی
بل لېدلې دملا صایب لمسی

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
د شنډ توت دډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
دبرات دمیاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
زښته ډېره ښایسته ده
وایي داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټوá ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږوم ورته شپیلۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان یوورړá
کور یې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړېې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکارېدله مکتبۍ
شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر خانې ته دې سلام دی
یو تا ویز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوویل
بیا یې راکړدا کاغذ
ژرنده ګرې توبې وکړې
ویل یې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا بېرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو لیکلي:
((په سندرو یم مینه
دنغمو یم لیونۍ
په یو چا مې زړه بایللی
غړوې ښکلې شپیلۍ
یو تاویز وربادې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ

یو یې آس یوه شړۍ))

د برکلي صایب زاده دی

۱۳۸۳\۱۱\۱۴
متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوږدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او د څپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوږد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديوا á تر شا پټه ده
نن ديوې مړی ډوډی لپاره لاس تڼا کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولا ړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلورلارې کې په چيغو سر شوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلاá کړá
اوږدې چپنې
ګل سيب د سماá ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګي د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړ و په
يوځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ ايښی يا ګوته پر ماشه نښتې
يوځل په ږيره ګنهکار بل ځل د سر په وينښتو
يوځل ملا پسې و لا ړ بل ځل په تيښته ترې خلاص
نيم په تقدير مين او نيم يې په پېريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مایيو پسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کې په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډې لمن
وáوá لونګې په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنۍ پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتۍ
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غړېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پڼې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يوزوړډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننبې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې دیوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندی 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجمانی ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا ځو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خیال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت تېپ چې لانا سور ښکاریده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړá
سایله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا ولیکې:
((مادرته ټوá عمر د خوبونو ښار ویلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا د عالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښاپېریو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر یو ځای نه ګڼي
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان او بو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غږ ضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروا یي
چې خړ ځادر په پښور کې ګرځم
را ته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سو ځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایرو څلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپینه اوربه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدوپۍ پانه کې سره نښه
زه لکه سهارکې د بیباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم مانۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی ببرته تللی موج

ته کله د روغجنه شې ماشوم د رغونه ووایې
زه دې اننګوکې د یوپټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغوکې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرچې موږ به دې دنیا ته څه او څـه ښکارو
څـه خبر چې موږ به په کوثر د عشق پــریـــو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شـــولـــــه دنـــیا ولاړو
بـــیا لـــکه آدم او حـــوا ځمـــکې ته راغلي یو

دواړه ماشومـــان یـو دواړه ښکلي یو سپیڅلي یـو
دواړه د جـــنت له پاکې ځـمکې نـــه راغلي یو
کله ســـره لــوبــې کــړو او کله سره جنګ وکړو
کـــــله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلـک ژړلـی نه شي سترګې یې خیـــرنې دي
مـوږ لـکه رڼا د ایمان سترګو باندې نـــه ښکارو
زه او تـه د اوښکو پـه زمزم د زړه کـعـــبه مـینځو
بـس د خدای دوسـتانو او ولیانو تـه رانـه ښـکارو

ای لـیونۍ مـه ژاړه دا ځـمکه خـــو پـه وینـو ده
اوښـکو ته دې پاکـه د جنت خــــاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریـځې به زانـګو کـړمه او تـا بـه یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـه ژاړه راځــــه چــــې پــــه چینه کې دې مـــخ ومینځم
ژوند هـمد ومره بس دی چــــې او بـــو کې زه او ته ښکارو
واړه عـاشقان بـــــه موږه وځـښي او نـــــشه بـــــه شــــي
مـــوږ به د مینو په خـوبـــــونــــو کــې ویــــــده ښـــکارو

ځـــــه چــــــې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بل ورمه د ګل
ښــکلي عـــــاشقـــــان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشـي ملکه چـې د مـچـــــیو پــــــه مـــــوږ وګـرځي
ولاړه شي تـرخو خلکو ته هـــم په میـــــــنه شات ورکړي

ځـه چې لـه بـاران ســــــــره پـــــــــــــر دوه مـینو وورو
یا د سپـــینې غـاړې یــــــــا د تــــــورو څڼو رنـګ واخلو
ځـه چې د بـوسې د جـل وهلـو تـــــنده مـــــاتـه کـــړو
پـس لــــــه ډیره وخـته د خــوږو شــــونـډو قلنګ واخلو

ځـــه چې دواړه ورک شو له دې دومـــره ډیـــرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې میـــــــنه ټــــولـــــه کـــړو
رایـې ورو پـــــــه دومــــــــره ډېرینــو زړو یـــــې وویـشو
دا تــیاره دنـیا چـې زه او تــــــه رڼـا پـه ســــولــه کـړو

راشـه مــــــا سـفــــــرتــه مــــــلاتـړلـې ده روان یــمه
بـس یـوازې لاس راکـړه او ستـــــرګـــــې دواړه پټې کړه
زه بـه دې پـه شونډو لـــــه بـوسې نـــــه بسم الله وکړم
تــه د اقـتدا پـه نـیت لـه مـــــانــــــه تـــاوې متې کـړه

25 لیندۍ 1384 کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ، ته مې هېره نه وې

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : نه ،ته مې هیره نه وې

ویناوال : عبدالغفور لیوال

د پشتی طرح اوډیزان: محبوب(شریفی)

خپروندوی: میوند خپرندویه ټولنه کابل

ټیلفون: ۰۷۰۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبیح الله(رامین)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: میوند مطبعه

د انټیرنیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دین دې له ماوا خیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما وا خیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستورې شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تاته دومره درنږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غړېږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهېږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهیږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کیږم
له دې وروسته ستوري شماره
په آسمان کې پیدا کیږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنیا نه ولاړ شو

جادوګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځایه چې راغلو
هلته بېرته ورستانه شو

جادوګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
یو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنیا کې ځومره شور دی

جادوګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شین غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلی
د تک سپين سوسن په شانې
رغوی راکړه چې يې ښکل کړم
دخوارې وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
يا خو اور په دنيا بل کړه
خپل بيلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو وکړه
مادې غيرې ته ميلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بيرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدáکې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څو مره ښه يې
لاس دې زما په سترګو کيښود
اوس جنت په سترګو وينم
دوزخي جهان مې پريښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادیږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کرلي
پوهیږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهیږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیتی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پریښې
پریږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پریږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه در سته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستارترنګيږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه يم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تابې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شيبه مينه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زما پر تټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وریدله
اې!
دې ماشوم بيا درته غوږ کې څه ويل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دى چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګيلې تاته کوي
پام کوه!
دالیونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
دا ستا پر ښکلي وچويلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتيا ووايه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پاڼې په څېر وريږدېدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتيا خوره وه
او ما وتا دخپلې مينې لاره ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارہ سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزá مووکړ
چې ستا د ښکلي غېږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندá

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک دې په سندرو او په وير ياد وي
مريد دی په حلقه کې نوم د پير ياد وي

د زلفو په تړلو موڅوک کله نازوي
زموږ د جنون نښې په زنځير ياد وي

زما د لمدو سترګو ماتې آيينې
دوينو، اوښکو منځ کې ستا تصوير ياد وي

چې زړونه رانه يو سي خپل ښايست ته شي مغرورې
چې زړونه مو رامات کړي نو تقدير ياد وي

د يار د نامه توري مې سلګيو کې ماتيږي
دا څوک په دې دنيا کې ما فقير ياد وي

لیندۍ ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی یمه ستړی

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مينې ته ګناه وايولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنياد مونه ډک
سيند بنياد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وايه عشقه ستا شليدلی ګريوان
خپل ببر سر
او زما د مينې اوښکې چېرې يوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه يم چې مينه وکړم
لکه آدم د خپل هابيل او قابيل
د شخړو سيل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهريو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مينه نه پېژني
خو په مينو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه دا سې حاá کې
وايه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووايم؟
او له ژوندون څخه دا ستړی بدن چېرې ښخ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحيد عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم ځوک دې هر قدم سره د او ښکو ځاځکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډوáله هر يو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې ځپليو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره!
هره شيبه مې ستا خندا ياديږي
چې مرور شې بيرته وګرځيږي
زما دې هغه ښکلې ادا ياديږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې يو ځل خوشاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وريږي
ښايي يوورځ د دې شاعر ملګري غږوا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پريوتل ګرونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټوá به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
موږ دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې موږه دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بدمرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بدمرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وینو و مینځې
له ویرې څخه؟

۵ مرغو مى ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلې ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړلá
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلارځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیورې شته
نه تورې زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو ورمې
نه ستا د ښکلې رغوي عطر چې زما ډیر خوښیده
زما اوره تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه يې د ننګ اسمايي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسافر يم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در ځخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لا ستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا ځخه هم ولاړ شي
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهیږم چې یادیږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپو کې څراغ بلوي
هو ! زه پوهیږم چې یادیږمه دې
زه ستا په پاکه او سپیڅلې مینه ښه پوهیږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکاریږم
نور د ځوانۍ خوبونه وینې، خپلو سترګوته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې اوسم
ستا تصویرونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
اوس خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړ کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وايې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيليږي او په بل ختميږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

توسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیګاه دوه پرښتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترګو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ټوله ورځ مې زړه کې ګرځېدلې
چې نیمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترګو یې ستا د تورو سترګو غلا کوله
یو دوه د پرنګیو جادوګرې دلته راغلې

د عشق له پیغمبر سره د سرو کفارو جنګ و
بیګاه د ملایکو څو لښکرې دلته راغلې

سلګۍ سلګۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
د استا د سترګو جنګ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې دلېواá د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسافر یم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیراو له کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډ یو شرنګا اورم
ستا له ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
تہ مې هېره نه وې
تہ مې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دونه لا، له تاسره وو
خوخدا ی(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وریده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلي وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدا ی(ج) خبر چې ولې درنه غلم
تہ مې په یاد وې، ته مې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خوني وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډیوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړیم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به یو سپین کاغذ وي
ما غوښتل شعر ولیکم
نه شعرمې نه لیکه همداسې ناست وم
یوازې سپینه پاڼه
زه پوهیدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه لیکلي وي پرې
خو پاڼه سپینه ده یوازې یې په سرکې دي یو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱ - مې - ۲۰۰۴ ټوسن - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا هو

بيګاه دلته راغلې وه ډيوې سره نجلۍ
آسمان نه پريوتلې وه ډيوې سره نجلۍ

د سپين کميس ګلان يې د مظلومو وينو څاڅکي
ملنګه وه، سپيڅلې وه ډيوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافيل شپيلۍ وهله
بيګاه کوم چا ويشتلې وه ډيوې سره نجلۍ

يو روڼ ستوری را پريوت، خلکو وليده له ورايه
همدغلته لويدلې وه ډيوې سره نجلۍ

د کلي ملايانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډيوې سره نجلۍ

يو څو ليوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډيوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شيبه د ژوند څېره بدلېږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لېږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

١١-2004-جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004 /29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پایښې مې ښه وهلې
بیل مې په پوله ښخ کړ
او د لیښتي رنړو اوبو کې مې لاسونه پرېولل
د جوارو لوی پټي ته ځیر شوم چې مې ته ولیدې
په شنه ګېډۍ کمیس دې سپین ګلاباتون مات کړي
او د پاولیو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښایسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصیږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپینو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوي سږکاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکارېږي
زما تاوده لاس کې دې سپین لاس خولې دی
بېګاه دې بیا ژړلي؟
په ټیلیفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د ستړیا نښې له ورایه وینم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو لیدای
ژوند زما او ستا ترمنځ دیوá جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مینې ته اور را شیندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوېښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سپ کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودرېدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناځي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو ییه
ما له ځنګله سره نفس و یو ست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې وغځیده
ماله ځنګله سره څوشپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سندرو سره وبهیدم
ما په ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزاá دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دویرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناځي
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د ډنګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپينې غاړې په څېر
همدومره سپين
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ويښ شې بيا يې ښکل کړې نو
الله اکبر
يوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالی خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته يو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تېرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د يارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر ياغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزمويه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شرکنده باران وريږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مريلند - کوز اډيلفې ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا یـوې جلـوې تـه لـه ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پریږده خیر دې که مې تن شو اور

ځـان نـه یـم راغـلی او سفر مې تـر خـپل ځـانـه دی
ستا د مـخ رڼـا تـه ددې لارې لـوغـړن شـو اور

مـړه خـاوره ویـده وه خـوچې تـاورته تش وکتل
ویښـه شوه خوپوه نه شوه چې څنګه پرې وطن شو اور

ګل پـه خـنـدیـدوکـې ستا دحسـن نـښـه راوړله
مـاتـه مـې پـه ځـان کـې دغـه خـیـرې پیرهن شو اور

تـانـه یـې رڼـا زده کـړه او مـانـه تـا ویـده او سـوز
ځـارشـه زمـوږ لـه میـنې نـه چې دومره برخمن شو اور

دومـره مـې در واخـلـه چې خیـرن خلک مې نه ویني
مـاتـه خـو پـه دې دنـیا کـې دغـه شـان بـودن شـو اور

۳۰ وږی1383مریلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بيا ليدو ارمان يې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پريوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازيګر به مې هميش په زړه وي
چې پر سبا يې زما سفر پيلېده
زه ستا د کور په لويه خونه کې ناست
او ستا د تود غېږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تاراته وويل چې:

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او موږ به چا ته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او يتيمه پښتو چا ته پرېږدې؟
يوه ورځ تا را ته ويلي وو چې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حيران يم چې زموږ فخر به چا ته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پيغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و

ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا وينښ زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د دستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاá فرهنګ - به څوک وليکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅيړي
دستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمرسره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته يې وکړې
يوازې ته
يوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

دد سمبر اوله ۲۰۰۴ واشنګټن دي سي

تصوير

ستا رالېږلی تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلی تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوله عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصویر سره دې ژاړم
د خوب او خیاá له تور او سپین تعبیر سره دې ژاړم

دا تا راته ویلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه یې د یادونو له زنځیر سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاویز کړه ګرځومه یې په غاړه
له پیر سره دې ژاړم له فقیر سره دې ژاړم

بس تا کې چې اوسېږم لیونی یمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له ویر سره دې ژاړم

برخلیک دې دی چې خپله مینه خښه کړې په خپله
لیواله بد قسمته له تقدیر سره دې ژاړم

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تو به مې کړې وه چې ماته شـــــوه تـــوبه مې وکړه
شیخ او ساقي سره همدومــــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په یاد کې ساتې ښکلې یاره
یو مساپر وم، دلتـــــه راغـــــلم یوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مــــې راوړ درته
جا نانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مــــــې وکړه

دې ته دې هم لویه ګناه وویـــــل زمــــا قــاتـله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مـــــې وکـړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودریـــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکـــــړه

لیندۍ ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندرکې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژڼ

او زمکه رېږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوڼ خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا.... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوڼ
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدڼ
ځکه اوڼ یې زلزلې ته کټ کټ وخندڼ او وروسته مړه شوڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شين و
چا څه ونه ويل
د ځپو غرړ کې چيغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهوشوې
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګوري
خو شپه تياره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهيګير
دکوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
دکليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو دخيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختو کې دمړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر زمکه خلک ډير دي
څوک يې په جنګ څوک يې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لا ندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ دکونډو يتيمانو غم وي
نه دهغو چې مړه شوá
دمرګ غميزه لا ژوندۍ ده
دهندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهېږي.

* * *

يو ليونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختېو منځ کې
او ليونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
ليوني وژړá او ويې خندá
او بيا يې داسې وويل:
په دې دنيا کې به لا اوس هم چېرته جنگ روان وي
او ځيني خلک به د ځينو خلکو وينې غواړي
دا دی طبيعت ورسره مرسته وکړه
طبيعت ډېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جگړه ماران ماړه وي
او جگړه ودرېږي ....
ليوني وژړá او ويې خندá
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري
انديانا -متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند ه

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه

خو شيطان دانه مني وايي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شيخ نه د شيطان منمه

د خدای بنده يم بس د خدای منم

او مينه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
انديانا- متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهيږم

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې

بيا د ديوانو په سرونو کې چينجي ښوريږي

او بشريت په خپله سپينه تنده لاهم د جګړې داغ لري

د انسانيت د پيدا ښت له ورځې

زموږ تاريخ د د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

يو (غلامي) او بل (جګړه) او وژńa

خدای ج د انسان د بد مرغيو طوق د دغو شيطانانو

په لاسو کې ايښی

د غلامی شيطان د عدńa بوږبو کی کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې

قيامت به راشي خو حيران يم چې زموږ غاړې به

د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدايه څنګه ورشي؟! !

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې نـــــاروانـــه کــوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه وا لانه کــوي

دومره دې بر فرق دی ستا د سترګواو د خلکو تـــرمنځ
خبرې تهá کوي خو هیڅ څوک یې ادا نـــــه کـــــوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځـــــان څه وويني
چې تصویر نه وی آيـــــینه چـــا تـــه خندا نه کوي

اخر په زمو ږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و ويني
دغه میــــن مــــاشومــــان هیڅکله ګناه نه کوي

وايي مـــــرګ سخت دی روح له تنه جدا کيږي مګر
ما دوطن بــــیلـــــتون لیدلی هیڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امریکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه

که

هندارو تصويرونه ساتلای

موږ به خپل اووم نيکه هم ليدلی وای

او اوس به ټوáپوهېدو

چې د دارا او سکندر آيينې څه ډوáوې

او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدá

يوازې

که هندارو تصويرونه ساتلای

نو ربه بې روحه تاريخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

موږ به آدم ته د حوا لومړی موسکا پېژنده

او په بېړۍ کې به له نوح سره يوځای ګرځېدو

ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسی دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

مور به لیلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبري وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وژá کیږي لا تر کله دهغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي رېښتیاده چېری پته؟

مور خویې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیوري وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم داخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هندارو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کېویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته د هغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

او زه به هم ژوندی وای

خو که هندارو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه درته یو راز ووایم

له سلوزروکلو ډیر تیر یږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصویرونه تښتي؟
ماته مې اووم نیکه کیسه وکړله:
چې په هنداره کې شیطان وکتل
او بس همدغه شر میدلي د هنداري حافظه ماته کړه
که درته ووایم خندا به در شي
که تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای
مور به ځانونه د بیزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو د بیلولو لپاره د یوه نوي میتود کارونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستان ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کاá د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګتن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومیږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر څنګه یې په سیمه کې ددرییم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې ورواړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره کېدá په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهاá یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ويده شه
د تاريخ ترخر واورونو خاورو لاندې آرام و غځېږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نيکه څېره د غم د غبار شاته وينې
لا شغهار د غشيو خيژی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتين نه شي اوريدلای ستا د سترېږ برينی سينې ورک درزونه
لا تور شيطان د ((براهې)) ګردونه مينځي د ((سيندو)) پر اوبو
لا هم پر موږه لمر د تور د جاáله کوره خيژي
لا ستا ددواړو تنديسونو له سوغاړو نه دودونه خيژي
بودا !
ويده شه
په آرام پريوځه
هو دا ريښتيا ده چې
بخدي کې يې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کی يې د سرو زرو له تاج څخه هڼوکي تش کړá
خو ته ويده شه
ته آرام پريوځه!
د بخدينۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سيندو يا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کميس پاولي شرنګيږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الينو)) مين دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانیو د قمې زرین لاسوندي بریښې
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپېرې دي سینګار یې کوي
څوک یې باولۍ، څوک یې والۍ څوک یې پېزوان سموي
څوک یې په هسکه سینه ږدي د ((سات دیوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې څوک یې نن را نه هډونه له سیندو تیر نه کړي
یا خوبې غله د لاجورد و له آمو تیرنه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې ریږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خراورونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې ګانې و ساتم
بودا ویده شه
ته خو ښه خبر یې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوابې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیڅکا مې ببرته راوست د باګرام مانۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به دنیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زیيوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڅونو ته نڅیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هیندوګۍ رانۍ به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمر قندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندو کڅ به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کالá د اپریل یوویشتمه
واشنګټن ښار. امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو (الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار (الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې څواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یي دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي څواکمن په ماناده، چې زرینې مجسمې به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیخکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) يانې نيکمرغي او(مايي) يانې مورڅخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.
ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه
ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.
کليو پاترا: نامتو مصری ملکه (شاه مېرمن)
زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره
ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه آريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.
اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنی پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځي
(مرکزونه).
هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد د څرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
د مينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک د سماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا يزده ولې
د کوز کلي په زلميو باندې ګران يم

ما ته راز ددوی مالوم دی
يو دخان په لور مين دی
بل لېدلې دملا صايب لمسی

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړی
د شنډ توت ډډې ته ناست يم
شنډو ښځو ته تاويز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممېز کړم
دبرات دمياشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
يوه پيغله راته ناسته
زښته ډېره ښايسته ده
وايي داسې تاويز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
ميرات مړی ولور کم کړي
خورې جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نيمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټوá ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږوم ورته شپېلۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګرۍ مې ښه يار دی
ډېرې شپې سره يو ځای يو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وايو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بيا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګرۍ چې نن راغی
په خندا يې راته وويل:
صايب زاده کيسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان يوورá
کور يې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړيې شور ماشور وو
يوه ښکلې مېلمنه وه
په ښايست وه ښاپيرۍ
کليوالو غوندې نه وه
ښکاريدله مکتبۍ
شرمېدله پټ يې وويل:
صايب زاده يار ته دې وايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر خانې ته دې سلام دی
یو تا ویز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوویل
بیا یې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ویل یې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا ببرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو لیکلي:
((په سندرو یم مینه
دنغمو یم لیونۍ
په یو چا مې زړه بایللی
غږوي ښکلې شپیلۍ
یو تاویز وربان‌دې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ

یو یې آس یوه شړۍ))

د برکلي صایب زاده دی

۱۳۸۳\۱۱\۱۴
متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوږدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او د څپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوږد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديواá تر شاپټه ده
نن ديوې مړی ډوډی لپاره لاس تڼا کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يو ځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلورلارې کې په چيغو سر شوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلاá کړá
اوږدې چپنې
ګل سيب د سماá ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګي د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړ و په
يو ځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ ايښی ياګوته پر ماشه نښتې
يو ځل په ږيره ګنهکار بل ځل د سر په وينتو
يو ځل ملا پسې و لاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص
نيم په تقدير مين او نيم يې په پېريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په ماييو پسې روان
څه يې د ما رکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کې په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډې لمن
وáوá لونګې په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنې په پښو
د اوښ وندنې پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتې
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غږېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پښې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لا روان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يو زوړ ډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې دې یوه چابله کړه
بېګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجماني ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا څو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خیال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت ټپ چې لا نا سور ښکاریده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړá
سایله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا ولیکې:
((مادر ته ټوá عمر د خوبونو ښار ویلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښاپېریو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر یو ځای نه ګڼي
نورستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غږ ضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروایي
چې خړ څادر په پښبنور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایروځلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپـــینه اورنـــه چـــینه
زه لـکه د غــره د کمره خـــوا تـــــه راوتـــلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شـــرشـــرې راوړې
زه لکه د د نګ کوچي پګړۍ کې یـــو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پـــانـــه کې سره ننبه
زه لکه سهار کې د بیـــــباکـــه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غـــاړه جـــوړه د ماشوم مانۍ
زه لـکه ترتا نا رسیـــدلی بـــبرتـــه تللی مـوج

ته کله دروغــجنه شې مـــاشـــوم درغونه ووایې
زه دې اننګوکې د یـــوپـــټ شـــــرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کـــړې لـــویه کیسه پیل کړې
دروغـــوکـــې دې هـــم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قـــــرآن د کـــرښو جنتـي وږمه
زه لکه د عـرش لـــه مـنـــا رونـــه د اذان آهنګ
هلـته پـــــه جنت کې یـوه سیمه ښتنه هم شته
مـــا او تـــا راوړي لـه هغه ځـایه د عـشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرچې موږ به دې دنیا ته څه او څـه ښکارو
څـه خبر چې موږ به په کوثر د عشق پـــریـــو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شـــولــــه دنـــیا ولاړو
بــــیا لــــکه آدم او حـــوا ځمـــکې ته راغلي یو

دواړه ماشومــــان یـو دواړه ښکلي یو سپیڅلي یـو
دواړه د جـــــنت له پاکې ځـمکې نــــه راغلي یو
کله ســــره لـــوبــې کــړو او کله سره جنګ وکړو
کــــــله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلـک ژړلـی نه شي سترګې یې خیـــرنې دي
مـوږ لـکه رڼا د ایمان سترګو باندې نــه ښکارو
زه او تـه د اوښکو پـه زمزم د زړه کـعـــبه مـینځو
بـس د خدای دوسـتانو او ولـیانو تـه راښـه ښـکارو

ای لـیونی مـه ژاړه دا ځـمکه خــــو پـه وینـو ده
اوښـکو ته دې پاکـه د جنت خــــاوره له کومه کړم
څـه چې پـه آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریـځې بـه زانـګو کـړمه او تـا بـه یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه ژاړه راځه چې په چینه کې دې مخ و مینځم
ژوند همدومره بس دی چې اوبو کې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موږه وڅښي او نشه به شي
موږ به د مینو په خوبونو کې ویده ښکارو

ځه چې د ګل څانګه کې یو رنګ شو بل وږمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچیو په موږ وګرځي
ولاړه شي ترخو خلکو ته هم په مینه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مینو وورو
یا د سپینې غاړې یا د تورو څڼو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تنده ماته کړو
پس له ډېره وخته د خوږو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې مینه ټوله کړو
رایې وړو په دومره ډېرینو زړو یې وویشو
دا تیاره دنیا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

راشه ما سفر ته ملا تړلې ده روان یمه
بس یوازې لاس راکړه او سترګې دواړه پټې کړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وکړم
ته د اقتدا په نیت له ما نه تاوې مټې کړه

25 لیندۍ 1384 کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library